

ΠΑΡΙΑΝΑ

Ιστορία,
Λογογραφία
της Πάρου και

Ύαρχαιολογία
Γράμματα Τέχνη
Αντίπαρξ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΣ ΧΡ. ΑΛΙΠΡΑΝΤΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΕΙΣ ΚΟΣΜΟΙ - ΤΡΕΙΣ ΕΠΟΧΕΣ
ΣΕ ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΣΥΝΥΠΑΡΞΗ

ΓΙΑΝΝΗ ΣΠΑΝΟΠΟΥΛΟ: Ταξιδεύοντας
(Ποίημα).

ΖΑΧ. ΣΤΕΛΛΑ: 'Η άλούπα ήκαμ'νάρ'σα.

ΣΙΜΟΥ Μ. ΣΥΜΕΩΝΙΔΗ: Άλληλογραφία
Νικολάου Π. Μαυρογένη, ήγεμόνος Ούγγρο-
βλαχίας, μέ τόν μητροπολίτη Χαλκηδόνας
Παρθένιο, τόν Σίφνιο.

ΦΡΑΓΚ. ΛΕΒΕΝΤΗ: Στήν πλάκα τ' Άη Γιαν-
νιού του θαλασσίτη (ποίημα).

ΣΩΚΡ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: 'Ο όρυκτός
πλούτος τών Κυκλάδων.

ΝΙΚ. ΧΡ. ΑΛΙΠΡΑΝΤΗ: Ματιές στή νεότερη
καί σύγχρονη ιστορία της Πάρου.

ΑΝΤΩΝΗ Ε. ΣΤΙΒΑΚΤΑΚΗ: Αίγαοπεγαλί-
τικες έμπειρίες (ταξιδιωτικό).

ΝΙΚ. ΧΡ. ΑΛΙΠΡΑΝΤΗ: Τό προικοσύμφωνο
Κωνσταντίνου Μιχ. Κρίστη καί Ναταλίας Ν.
Μπαρότση.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ: «Θάρος».

ΓΕΩΡΓΙΟ ΗΛ. ΜΕΤΑΞΑ: Άπό τήν δράση
του γιατρού Γεωργίου Μεταξά στή Μακεδο-
νία.

ΦΡΑΓΚ. ΓΑΪΤΑΝΟΥ: 'Η μέριμνα του Φρα-
γίσκου Γαϊτάνου για τή δεινροφύτευση της
Πάρου.

ΜΑΡΙΑΣ ΚΑΡΑΒΙΑ - ΖΩΓΡΑΦΟΥ: Πάρος
(ποίημα)

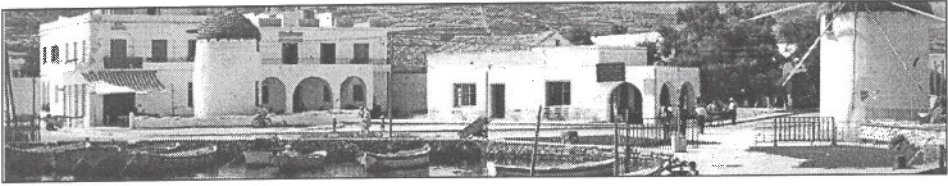
ΚΑΤ. ΑΣΙΜΗ: Στά Εισόδια της Θεοτόκου
(διήγημα).

ΝΙΚ. ΧΡ. ΑΛΙΠΡΑΝΤΗ: Άπό τήν παριανή
λαϊκή σοφία. Παροιμιώδεις φράσεις.

ΧΡΟΝΙΚΑ: Έπικαιρότητες, Είκαστικά, Βιβλία
κ.ά.

ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΠΑΡΟΙΚΙΑΣ συνυ-
πάρχουν κατά τρόπο θαυμαστό, σέ ειρηνική
καί άρμονική σύζευξη, όλες οι έποχές που
άφησαν τά ίχνη τους στό πέρασμα τών αιώ-
νων στή γωνιά αυτή της Πάρου: προϊστορική,
άρχαία, μεσαιωνική, τουρκοκρατία, νεότερη,
σύγχρονη. (Συνέχεια στήν επόμενη σελίδα)

ΣΙΜΟΥ ΜΙΑΤ. ΣΥΜΕΩΝΙΔΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Π. ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ, ΗΓΕΜΟΝΟΣ ΟΥΓΓΡΟΒΛΑΧΙΑΣ, ΜΕ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ ΠΑΡΘΕΝΙΟ, ΤΟΝ ΣΙΦΝΙΟ

Ο διασημότερος τῶν δραγομάνων τοῦ τουρκικοῦ στόλου Νικόλαος Πέτρου Μαυρογένης, ὁ Παριανός, μετὰ δεκαεξαετη θητεία (1770 - 1786) στό ὑψηλό αὐτό ἀξίωμα, ἀνῆλθε στόν ἡγεμονικό θρόνο τῆς Οὐγγροβλαχίας τό 1786, ὑποσκελίζοντας ἰσχυρούς Φαναριώτες πού τόν διεκδικοῦσαν. Παρερχόμενοι τίς λεπτομέρειες γιά τήν προσωπικότητα καί τή δράση του (ἀφοῦ τά «Παριανά» ἔχουν ἤδη διαθέσει σελίδες πολλῶν τευχῶν τους γι' αὐτόν καί τήν οἰκογένειά του), θά περιοριστοῦμε στήν παρουσίαση ἀριθμοῦ ἀνεκδότων ἐπιστολῶν πού ἀντηλλάγησαν μεταξύ αὐτοῦ καί τοῦ μητροπολίτου Χαλκηδόνος Παρθενίου τοῦ Σιφνίου, μετὰ τήν ἀνάρρηση τοῦ πρώτου στόν ἡγεμονικό θρόνο. Ὅπως προκύπτει ἀπό τό περιεχόμενο τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν, φιλοφρονητικοῦ περιεχομένου, ὁ Μαυρογένης ἔτρεφε μεγάλην ἐκτίμηση πρὸς τόν Παρθένιο, πρὸς τόν ὁποῖο ἔσπευσε νά γράφει ἀμέσως μετὰ τήν ἀφίξή του στό Βουκουρέστι.

Οἱ ἐπιστολές εἶναι ἑπτά, τρεῖς τοῦ Μαυρογένη καί τέσσερις τοῦ Παρθενίου καί περιέχονται σέ «*Ἐπιστολάριον*», δηλαδή βιβλίο μέ ὑποδείγματα ἐπιστολῶν πού διδάσκονταν σέ μαθητές τῶν σχολείων Μέσης Παιδείας κατά τήν τουρκοκρατία. Μόνο ἡ πρώτη τῶν ἐπιστολῶν φέρει τή χρονολογία, ἀψπς=1786, ἀπό τήν ὁποία καί προσδιορίζεται, βάσει τῶν ἡμερομηνιῶν τῶν ἐπομένων, ἡ χρονολόγησι καί τῶν ὑπολοίπων. Τό «*Ἐπιστολάριον*» ἔχει διαστάσεις 0,21X0,14 καί 208 φύλλα, ἀποτελεῖ δέ τόν κώδικα ὑπ' ἀριθμ. 24 τῆς Συλλογῆς Κωδίκων Σπυρ. Λάμπρου καί φυλάσσεται στή Βιβλιοθήκη τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (Ἱστορικό Σπουδαστήριον).

*

Ἐπιστολή Νο 1
(φ. κώδ. 90 α-β)

17 Μαΐου 1786

*«Ἰωάννης Νικόλαος Πέτρον Μαυρογένης, Βοεβόδας, ἐλέω Θεοῦ
αὐθέντης καί ἡγεμῶν πάσης Οὐγγροβλαχίας.*

Πανιερώτατε καί θεοπρόβλητε μητροπολίτα τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Χαλκηδόνος κύριε Παρθένιε ἐν Χ(ριστ)ῶ ἡμῖν πάτερ σεβασμιώτατε, τήν πανιερότητα της πανευλαβῶς προσαγορευομεν σύν τῷ ἀσπασμῶ τῆς σεβασμίας ἡμῖν δε-

Εἰς τῆς, διαφυλάττοι αὐτήν ὁ ἅγιος Θεός ἐν ὑγιείᾳ καὶ διηνεκεὶ εὐημερία μετὰ μακροβιότητος καὶ ὧν ἐφίετε θεόθεν ἀγαθῶν καὶ σωτηριωδῶν αἰτημάτων ἐπιτυχίαν. Διαπεραιωθέντες σὺν Θεῷ ἀγίῳ τὸν Δούναβιν τὴν ἰγ' τοῦ παρόντος καὶ ἐπιβάντες διὰ τῶν ἱερῶν τῆς εὐχῶν εἰς τὰ χῶσματα τῆς αὐθεντικῆς ἡμῶν τζάρας, δὲν ἐλείψαμεν διὰ τοῦ παρόντος ἡμῶν υἱοῦ καὶ αὐθεντικοῦ ἐρωτῶντες τὰ τῆς ἐφετωτάτης ἡμῖν ἀγαθῆς ὑγιείας τῆς, νὰ τῇ δηλοποιήσωμεν ὅτι σήμερον τῇ ἰζ' τοῦ αὐτοῦ εἰσελθόντες εἰς Βουκουρέστι μετὰ τῆς προσηκούσης αὐθεντικῆς προπομπῆς καὶ ἐκλάμπρου ἀλαγίας (;) ἐγκαθιδρύσθημεν εἰς τὸν αὐθεντικὸν καὶ ἡγεμονικὸν ἡμῶν θρόνον καὶ ἀμέσως, ἀναγνωσθέντων ἐν ἐπηκῶ τῶν βασιλικῶν προσκυνητῶν ὀρισμῶν, ἐγένοντο δεήσεις καὶ ἰκεσίαι πρὸς Θεὸν ὑπὲρ τε τοῦ κραταιοτάτου καὶ εὐσπλαγχνικωτάτου ἡμῶν ἀνακτος (οὗ τό κράτος εἴη διακωνίζον) καὶ ὑπὲρ τῶν πουχρονίων ἡμῶν αὐθεντῶν μέ κοινήν ἡμῶν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν παντός τοῦ αὐθεντικοῦ μας ὑπηκόου καὶ ἄμποτε νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ ἅγιος Θεός νὰ εὐαρεστήσωμεν τῷ τε αὐτοκράτορι κυριωτάτῳ ἡμῶν ἀνακτι καὶ τοῖς πολυχρονίοις ἡμῶν αὐθένταις καὶ νὰ διοικήσωμεν καὶ τὴν ἐμπιστευθεῖσαν ἡμῖν ταύτην ἡγεμονίαν φιλοδικαίως καὶ θεαρέστως κατὰ τὸν περὶ τούτου διακαῆ πόθον καὶ ἐφρσίν μας· οὕσα δὲ πεπληροφορημένη ἢ πανιερότης τῆς εἰς τὴν πρὸς αὐτὴν ἀνεκαθεν ἰδιάζουσαν υἱικήν μας κλίσιν καὶ εὐλαβητικὴν διάθεσιν, ἅς μὴ διαλείπει μνημονεύουσα ἡμῶν ἐν ταῖς πρὸς Θεὸν ἱεραῖς αὐτῆς ἐντεύξεσι, νὰ μᾶς χαροποιῇ διὰ τῶν εὐχετικῶν αὐτῆς γραμμάτων πληροφορητικῶν τῆς ἐφετῆς ἡμῖν ἀγαθῆς ὑγιείας τῆς, ἧς τὰ ἔτη εἶψαν θεόθεν πλείστα καὶ πανευτυχή καὶ αἱ ἱεραὶ καὶ θεοπειθεῖς αὐτῆς εὐχαὶ εἶψαν ἀρωγαὶ μεθ' ἡμῶν διὰ βίου παντός. αῤῥπς'

τῆς πανιερότητός τῆς ὄλως ὁ κατὰ πνεῦμα υἱός»

*

Ἐπιστολή Νο 2
(φ. κῶδ. 90^β - 91^α)

Μαΐου 1786

«Τὴν ὑμετέραν θεοσεβεστάτην ὑψηλότητα ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας εὐχόμενος καὶ ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀσπαζόμενος, ἀκριβῶς προσαγορεύω.

Δεόμενος τοῦ παναγάθου Θεοῦ ὅπως διαφυλάττῃ αὐτὴν ἄκρως ὑγιαίνουσαν, διηνεκῶς εὐημεροῦσαν καὶ ἀμεταπτώτως εὐδαιμονοῦσαν μετὰ μακροβιότητος καὶ ἐπιτεύξεως πάντων τῶν ὧν ἐφίεται ἀγαθῶν καταθυμίων· τό ἀπό ἰζ' ἤδη τρέχοντος Μαΐου μηνός ἐκλαμπρον αὐθεντικὸν γράμμα τοῦ ὕψους τῆς ἄσμενος δεξάμενος καὶ ἐξ αὐτοῦ τὴν εὐκαίαν μοι ἀγαθὴν ὑγιείαν τῆς πληροφορηθεῖς λίαν ἐχάρην· ἐγνων καὶ τὰ ἐφ' ἐξῆς σημειούμενα, τὴν χαροποιάν λέγω καὶ ὑπέρτιμον ἐπιθυμητὴν ἀγγελίαν τοῦ αἰσίου κατευοδίου τῆς εἰς τὴν θεόθεν δωρηθεῖσαν αὐτῇ τζάραν καὶ λαμπράν καὶ μετὰ δόξης ἐνίδρυσιν τοῦ ὕψους τῆς εἰς τὴν ἡγεμονικὴν τῆς καθέδραν, πόσον δὲ εὐφράνθη καὶ ὄσης ἐνεπλήσθη χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης ἐκ τῆς εἰδήσεως ταύτης οὗ δύναμαι λόγῳ διεξελθεῖν ὅθεν καὶ δόξαν ἀνέπεμψα τῷ πανοικτήρμονι θεῷ τῷ ὑγιεῶς αὐτὴν εὐοδόσαντι, οὕτινος καὶ τὴν θεῖαν ἐπικαλοῦμαι πρόνοιαν, ὅπως διαφυλάττῃ τὴν ὑμετέραν εὐσεβεστάτην ὑψηλότητα ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας καὶ ὀδηγεῖ αὐτὴν εἰς τὰ πρὸς ἀσφαλὴ συντήρησιν συντείνοντα τοῦ βασιλικοῦ ραγιά καὶ φιλοδικαίον αὐτοῦ διοίκησιν μετὰ ἀκλονήτου διαμονῆς καὶ στερεώσεως ἐπὶ τοῦ ἡγεμονικοῦ αὐτῆς θρό-

νου εἰς πάμπολλα καί πανευδαίμονα ἔτη, πρὸς κοινήν χαρὰν παντός τοῦ ὑπηκόου της καὶ ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ εὐχέτου αὐτῆς καὶ παντός τοῦ ἐκλάμπρου χανεδανί της. Παρακαλῶ δὲ νὰ μὲ χαροποιῇ καὶ εἰς τὸ ἔξης μὲ ἔκλαμπρα αὐθεντικά της γράμματα παραστατικά τῆς εὐκταίας μοι ἐκλάμπρου ὑγείας της· ἥς καὶ τὰ πανέκλαμπρα ἔτη εἶσαν θεόθεν πλεῖστα καὶ πανευδαίμονα. Τῆς ὑμετέρας μεγαλοπρεπεστάτης ὑψηλότητος πρὸς Θεὸν διάπυρος εὐχέτης καὶ ὅλως εἰς τοὺς ὀρισμούς, πανευδαμόνως».

*

Ἐπιστολή Νο 3
(φ. κώδ. 91^α)

2 Νοεμβρίου 1786

«Πανιερώτατε καὶ θεοπρόβλητε μητροπολίτα τῆς ἁγιωτάτης μητροπόλεως Χαλκηδόνος κύριε Παρθένιε, ἐν Χ(ριστῶ) ἡμῶν πάτερ σεβασμιώτατε τὴν πανιερότητά της πανευλαβῶς προσαγορευομεν σὺν τῷ ἀσπασμῷ τῆς σεβασμίας ἡμῶν δεξιᾶς της. Διαφυλάττει αὐτὴν ὁ ἅγιος θεὸς ἐν ὑγείᾳ καὶ πάσῃ εὐημερίᾳ μετὰ μακροβιότητος καὶ ὧν ἐφίετε παρ' αὐτοῦ ἀγαθῶν καὶ σωτηριωδῶν αἰτημάτων ἐπιτυχίαν· μὲ τὸ νὰ ἔρχεται εἰς τὰ αὐτόθι ὁ ἅγιος Παγωνιανῆς ^(α) κατὰ ζήτησιν συνοδικὴν δὲν ἐλείψαμεν νὰ τὸν ἐφοδιάσωμεν διὰ τοῦ παρόντος ἡμῶν εὐλαβητικοῦ, δι' οὗ καὶ νὰ ἐρευνησωμεν τὰ τῆς ἐφετῆς ἡμῶν ἀγαθῆς ὑγείας της· ἅμα δὲ καὶ νὰ τὴν πληροφορήσωμεν ὅτι φυλάττοντες τὴν πρὸς αὐτὴν ἀρχαίαν μας υἱκὴν κλίσιν καὶ εὐλαβητικὴν διάθεσιν, ἐπιποθοῦμεν νὰ λαμβάνωμεν συνεχῆ εὐχετικά της πρὸς ἄμεσον πληροφορίαν τῆς ἐφετῆς ἡμῶν ἀγαθῆς ὑγείας της διό καὶ ἄς μὴ διαλείπη μνημονεύουσα ἡμῶν ἐν ταῖς πρὸς τὸ θεῖον ἱεραῖς της ἐντεύξεσι, νὰ μᾶς χαροποιῇ καὶ διὰ τῶν πανιέρων της γραμμάτων· καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὰ δὲ ἔτη της εἶσαν θεόθεν πλεῖστα καὶ σωτήρια καὶ αἱ θεοπειθεῖς αὐτῆς εὐχαὶ μεθ' ἡμῶν ἀρωγαὶ διὰ βίου».

^(α) Ὁ Βασ. Γ. Ἀτέσης, Ἐπισκοπικοὶ Κατάλογοι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον, ἐν Ἀθήναις 1975, σελ. 53, ἀναφέρει ἐπίσκοπο Παγωνιανῆς αὐτὴ τὴν ἐποχὴ Ἄνθιμο τὸν Β', ἀπὸ 1774 - 1787, ὅποτε παρατῆθηκε.

*

Ἐπιστολή Νο 4
(φ. κώδ. 91^{α-β})

25 Νοεμβρίου 1786

«Τὴν ὑμετέραν θεοσεβεστάτην ὑψηλότητα ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας εὐχόμενος καὶ ἐν ἁγίῳ πνεύματι εὐλογῶν, ὑπερῆδιστα προσαγορεύω καὶ κατασπαζόμενος ἐν φιλήματι ἁγίῳ.

Δεόμενος τοῦ παναγάθου Θεοῦ ὅπως διαφυλάττει αὐτὴν ἄκρως ὑγιαίνουσαν διηνεκῶς εὐημεροῦσαν καὶ πανευθυμοῦσαν μετὰ μακροζωΐας καὶ πολυχρονίου στερεώσεώς της. Τὸ ἀπὸ β' τοῦ τρέχοντος Νοεμβρίου μηνός ἔκλαμπρον αὐθεντικόν της γράμμα μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς δεξάμενος καὶ ἐξ αὐτοῦ τὴν εὐκταίαν μοι ἔκλαμπρον ὑγείαν της πληροφορηθεῖς, ὑπερβαλλόντως ἐχάρην, ἀπὸ καρδίας δοξάσας τὸν πανάγαθον Θεόν· ἐγνων καὶ τὰ ἐφεξῆς σημειούμενα καὶ βέβαια ὑψηλότατε αὐθέντα ὄχι μόνον οἱ φιλόκαλοι ὁμολογοῦσι τὴν εὐνομίαν καὶ μετὰ δικαιοσύνης διοίκησιν τοῦ ὑπηκόου της, ἀλλὰ καὶ οἱ μὴ τοιοῦτοι βιάζονται νὰ τὸ ὁμο-

λογοῦσι στεντορία φωνῇ. Διά τοῦτο καί ἐκτενῶς ἱκετεύω τόν πανάγαθον Θεόν νά ἐπιστηρίζη ἀείποτε τό ὕψος της εἰς τόν ζυγόν τῆς δικαιοσύνης καί νά ἐνισχύη τά ἀκοίμητα πνεύματά της νά ἐπιβάλλουσι πάντοτε κατ' ὀρθόν λόγον εἰς τά δίκαια τῶν πτωχῶν πρός καύχημα τοῦ γένους καί ὑπόδειγμα τῶν μεταγενεστέρων. Μέ τό νά εἰσηλθῶμεν δέ εἰς τό στάδιον τῶν, πρό τῆς ἑορτῆς τῆς Χριστοῦ κατά σάρκα γεννήσεως, τεσσαράκοντα νησιμῶν ἡμερῶν, ἐπεύχομαι ἐκ ψυχῆς τῷ θεοφρουρήτῳ ὕψος της, ἵνα διανύσῃ τοῦτο θεοφιλῶς καί θεαρέστως, πανηγυρίσῃ δέ καί τήν μέσον τούτων τῶν ἱερῶν ἡμερῶν ἑορταζομένην ἑορτήν τοῦ ἐν ἀγίοις πατρός ἡμῶν Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ, οὔτινος ἡ χάρις εἴη ἐπί τῆς κορυφῆς τοῦ ὑμετέρου ὕψους, ἐπιβραβεύουσα ὑγιεῖαν καί εὐεξίαν τῷ τε ὕψει της καί τῇ θεοσεβεστάτῃ δόμνῃ καί τοῖς ἐκλάμπροις ὑμῶν βλαστοῖς, ὅπως ἂν διά τῆς ἰσχυρᾶς καί εὐπροσδέκτου πρεσβείας τοῦ θαυματουργοῦ τούτου ἀγίου καταξιωθείτε πανηγυρίζειν τήν ἐτήσιον τούτου ἑορτήν μέχρι γήρως βαθυτάτου καί λιπαροῦ μετά λαμπρότητος καί δόξης πολλῆς καί στερεώσεως ἐπί τοῦ ἡγεμονικοῦ ἡμῶν θρόνου εἰς πάμπολλα καί πανευδαίμονα ἔτη. Καί ταῦτα μὲν ἐκ ψυχῆς ἀποκρίσεως καί εὐχῶν χάριν, παρακαλῶ δέ ἀπό καρδίας τήν ὑμετέραν ὑψηλότητα νά μὴ μέ ἀπαξιῶσι τῶν πανεκλάμπρων αὐτῆς γραμμῶν δηλωτικῶν ὄντων τῆς οἰκειότητός μοι ἀγαθῆς ὑγιείας της, ἧς τά πανέκλαμπρα ἔτη θεόθεν πάμπολλα καί πανευδαίμονα».

*

Ἐπιστολή Νο 5
(φ. κώδ. 92^α)

Τέλη Νοεμβρίου 1786

«Πανιερώτατε καί θεοπρόβλητε μητροπολίτα τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Χαλκηδόνος κύριε κύριε (Παρθένιε), διαφυλάττοι αὐτήν ὁ ἅγιος Θεός ἐν ὑγιεῖα καί πάσῃ εὐημερίᾳ, μετ' ἐπιτυχίαν ὧν παρ' αὐτοῦ ἐφίεται σωτηριωδῶν αἰτημάτων. Τό ἀπό κε' τοῦ παρελθόντος εὐχετικόν της ἐλάβομεν καί διὰ τήν ἐφετήν ἡμῖν ἀγαθήν ὑγιεῖαν της ἐχάρημεν· εἶδομεν καί ὅσα πατρικῶς συγχαίρουσα ἡμῖν ἐπεύχεται διὰ τό ἔνεστός στάδιον τῶν νησιμῶν ἡμερῶν τῆς Χριστοῦ γεννήσεως καί τήν μεταξύ τούτων ἑορτήν τοῦ ὁμωνύμου ἡμῖν ἀγίου Νικολάου καί εὐχαριστοῦμεν τῇ πανιερότητί της μὴ ἀμφιβάλλοντες ὅτι θέλει συνεφρανθεῖ εἰς ὑγιεῖαν μας μετά τῶν ἡμετέρων προσφιλεστάτων ἀρχόντων καπουκεχαγιαδῶν. Γνωρίζουσα δέ τήν ἦν φυλάττομεν πρός αὐτήν υἱικήν κλίσιν καί εὐλαβητικὴν διάθεσιν καί ὅτι ἐπιποθοῦμεν νά λαμβάνωμεν ὡς πατρικά ἡμῖν εὐχετικά της, δηλωτικά τῆς ἀγαθῆς ὑγιείας της, ἃς μὴ διαλείπει ἀπό τοῦ νά μᾶς χαροποιῇ δι' αὐτῶν τούτων, μνημονεύουσα ἡμῶν ἐν ταῖς πρός τό θεῖον ἱεραῖς ἐντεύξεσι· καί ταῦτα μὲν ἐπί τοῦ παρόντος. Τά δέ ἔτη της εἶησαν θεόθεν πλεῖστα καί σωτήρια καί αἱ θεοπειθεῖς αὐτῆς εὐχαί μεθ' ἡμῶν ἀρωγαί διὰ βίου.

Τῷ πανιερωτάτῳ καί θεοπροβλήτῳ μητροπολίτῃ τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Χαλκηδόνος κυρίῳ Παρθενίῳ, ἐν Χ(ριστ)ῷ ἡμῖν πατρί σεβασμίῳ πανευλαβῶς».

*

Ἐπιστολή Νο 6
(φ. κώδ. 92^β)

Δεκέμβριος (;) 1786

«Δεόμενος τοῦ παναγάθου θεοῦ καί μέ τήν τῆς διευθυντικῆς της ἀδείας ἔλευ-

σιν εἰς βασιλεύουσιν τοῦ συναδελφοῦ ἁγίου Πωγωνιανῆς ἐκομισάμην ἀσμένως καὶ περιχαρῶς τό δι' αὐτοῦ σταλέν μοι ἔκλαμπρον αὐθεντικόν τῆς γράμματος, ἐξ οὗ εὐαγγελισθεῖς τὴν σύν θεῷ εὐκταίαν μοι ἀγαθὴν ὑγίειαν τοῦ ὕψους τῆς, ὑπερβαλόντως ἐχάρην, δόξαν ἀναπέμψας τῷ πανοικτήρμονι θεῷ· ἔγνω δὲ καὶ τὰ ὅσα ἐφεξῆς σημειοῖ καὶ ἀπὸ φυσικῆς τῆς καλοκαγαθίας μοί πληροφοροεῖ, ὅτι δηλαδὴ φυλάττει πρὸς ἐμὲ τὴν ἀρχαίαν τῆς εὐλαβητικῆς διάθεσιν καὶ ἐπομένως ζητεῖ νὰ μέμνημαι αὐτῆς ἐν ταῖς ταπειναῖς μου πρὸς θεὸν δεήσεσιν· ἀποκρινόμενος λοιπὸν κατὰ χρέος τῶν ὕψει τῆς καὶ ἅμα ἐρευνῶν περὶ τῆς εὐκταίας μοι ἔκλαμπρου ὑγιείας τῆς, πληροφορῶ τὴν ὑψηλότητά τῆς ὅτι οὐ διαλείπω διὰ παντός νὰ παρακαλῶ τὸν πανάγαθον ὑπὲρ τῆς ὑγιείας τῆς καὶ ἀκλονήτου στερεώσεώς τῆς ὡς ταπεινὸς ἀρχιερεὺς καὶ καλοθελητὴς τοῦ ὕψους τῆς διὰ τε τὰ τῆς πατρίδος καὶ διὰ τὰ χριστιανικὰ τῆς προτερήματα καὶ ἡρωϊκὰ κατορθώματα ἅτινα καθ' ἡμέραν ἀκούω παρὰ τῶν ἐρχομένων αὐτόθεν· παρακαλῶν δὲ νὰ μὲ χαροποιῇ καὶ εἰς τό ἐξῆς μὲ αὐθεντικὰ τῆς γράμματα παραστατικά τῆς πανεκλάμπρου καὶ οἰκείας μοι ὑγιείας τῆς».

Ἐπιστολή Νῶ 7
(φ. κώδ. 92^β - 93^α)

1786/1787

«Τὴν ὑμετέραν θεοσεβεστάτην ὑψηλότητα ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας εὐχόμενος ὑπερήδιστα πρᾶσαγορεύων πατρικῶς κατασπάζομαι.

Δεόμενος τοῦ παναγάθου Θεοῦ ὅπως περιφρουρῇ καὶ διαφυλάττη αὐτὴν ἄκρω ὑγιαίνουσαν, διηνεκῶς εὐήμερουσαν καὶ ἀμεταπτώτως πανευδαιμονοῦσαν μετὰ μακροβιότητος καὶ ἀκλονήτου διαμονῆς καὶ στερεώσεως ἐπὶ τοῦ πανεκλάμπρου, αὐθεντικοῦ καὶ ἡγεμονικοῦ αὐτῆς θρόνου. Ἡ ἔκλαμπρος γέννησις τοῦ θεοῦ ἐπιχορηγηθέντος τῷ ὕψει τῆς ἐκ λαμπροτάτου νέου πειζαδέ ὄσσην χαρὰν προὔξενησε τῇ ὑμετέρα θεοφρουρήτῳ ὑψηλότητι, τὴν αὐτὴν σχεδὸν καὶ ὁμοίαν καὶ τοῖς χαργαλίδες καὶ ἐνθέρμοις εὐχέταις τοῦ ὕψους τῆς ὅθεν κατὰ χρέος ἀπαρτῆτον δὲν ἔλειψα διὰ τοῦ παρόντος μου ταπεινοῦ ἐπευχτικοῦ, μετὰ τὴν πρὸ πάντων ἐρευνᾶν τῆς οἰκειότητός μοι πανεκλάμπρου ἀγαθῆς ὑγιείας τῆς, νὰ συγχαρῶ ἐπ' αὐτῶν τούτῳ τῷ ὕψει τῆς καὶ νὰ ἐπευχηθῶ πάντα τὰ λαμπρὰ καὶ αἴσια· αὐτὸς λοιπὸν ὁ νεοτεχθεὶς ἔκλαμπρότατος φίλτατος ὑμῶν πειζαδὲ εἶη πανευτυχῆς καὶ καλορίζικος μετ' εὐζωΐας καὶ μακροζωΐας καὶ εὐκληρίας ἀπάσης εἰς χαρὰν καὶ εὐθυμίαν τῆς τε ὑμετέρας ὑψηλότητος, τῆς τε ἔκλαμπροτάτης καὶ περιβλέπτου κυρίας δόμνης καὶ παντός τοῦ ἔκλαμπρου αὐτῆς χανεδανίου καὶ μὲ τὴν πολυχρόνιον ζωὴν καὶ στερέωσιν τοῦ ὕψους τῆς ἀναδειχθεῖ ὡς ἔκλαμπρος βλαστός καὶ υἱός ἐπάξιος τῶν πανεκλάμπρων μεγαλοπρεπῶν γεννητόρων του, διαφυλαττόμενος ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ, ὑπὸ τῆς παντοκρατορικῆς θείας δεξιᾶς καὶ σκεπτόμενος, ἀξινόμενος τε καὶ μεγαλυνόμενος καὶ παντ' ἀγαθῶ κοσμούμενος κατὰ τὴν κοινὴν πάντων εὐχὴν καὶ ἰδίαν τοῦ ἐνθέρου ἰκέτου τοῦ ὕψους τῆς ἐξαίτησιν· ταῦτα μὲν συγχαρητικῶς ἅμα καὶ ἐπευχτικῶς τὰ δὲ πάντη ἔκλαμπρα ἔτη».